

Ens
ha arribat

Urdangarin
no paga
la hipoteca

L'impagament d'hipoteques és un problema transversal. Iñaki Urdangarin té pendents de pagar sis quotes de la hipoteca de la seva mansió de Pedralbes. Com que no té feina, no pot pagar.

Any
Salvador Espriu

Amb una orgullosa
humilitat, amb una
total dignitat, amb
una exemplar bondat

Viure sense tu

Xavier
Graset

Triangle d'or

Llàstima que La Pallaresa, una de les granges del carrer Petritxol de Barcelona, està tancada quan surto de la Sala Gran del TNC de veure *Una història catalana* de Jordi Casanovas. La xocolata hauria seguit alimentant l'ànima i el neguit que duc al cos després d'haver fruit intensament de les bones hores de teatre de Casanovas.

La farlopa i el cavall han aparegut a l'escenari en aquest retrat intermitent dels nostres darrers anys. I l'únic producte addictiu que tinc a casa és una paperina d'avellanes, torrades a l'antiga a cal Gispert. Me les envio sense aturador possible. Una que cruix i una altra que demana pas, i una altra i una altra. Les devoro. Com peten entre les dents! Les espellofo amb els dits i l'olor de torrat se m'arropa a la pell, com la de la pólvora de

Una història catalana, que ens arriba després del 'Pàtria' del Lliure, tira cap a la muntanya, busca la mateixa força tel·lúrica, la que ens fa demòcrates

les pistoles que es disparen al Nacional. Com peten a l'escenari!

Una història catalana, que ens arriba després del *Pàtria* del Lliure, tira cap a la muntanya, busca la mateixa força tel·lúrica, la que ens fa demòcrates per patriotes. I tira cap a Nicaragua, buscant la revolució i la llibertat. I tira cap al Somorrostro i el Bon Pastor. Cap a les *Últimas tardes con Teresa* i cap a *Tor*, la muntanya màgica, i cap al *Dispara*, Flanagan.

Anem tirant fins arrossegar-nos literalment dins la història. La que hem sobreviscut, i que ens situa contínuament en la frontera del seguir sent, enlluernats per l'or i pel diner. Com han petat al *hall* abans d'estrenar! Els actors han simulat l'enterrament de la sala Tallers, víctima de la sortida de la crisi que abona les retallades. Víctima del 21%. La sala, que va servir per fer créixer aquest muntatge, tanca temporalment. Tant de bo que l'èxit que viurà a la Sala Gran ajudi a reobrir-la. L'or que ho ha de fer possible ja el tenim.

La col·leccionista

Sistema de miralls

El títol de la novel·la de Lúcia Ramis, *Tot allò que una tarda morí amb les bicicletes*, pertany a un poema de Pere Gimferrer que comença així: "La poesia és un sistema de miralls giratoris, lliscant amb harmonia, desplaçant llums i ombres al provador." Suposo que en llegir aquests versos, l'escriptora mallorquina va veure com s'encenia una bombeta a dins del seu cap —com als tebeos—: eureka! Havia trobat la fórmula per escriure allò que volia dir. La seva novel·la és un joc de miralls (petits fragments que reflecteixen records precisos, escenes viscudes o reinventades, emocions poderoses), que llisca amb harmonia (el seu llenguatge, acuradíssim però gens artificios, ric, natural, un autèntic plaer), amb

MANEL LLADÓ

llums i ombres (la novel·la ens fa somriure, riure i esborronar, sobretot ens commou). Lúcia Ramis va admetre, en la presentació de la

novel·la, que el títol manllevat a Gimferrer suggereix un relat sobre la pèrdua de la innocència. Però no, aclaria Ramis: perquè jo no he estat mai innocent. És a dir —vaig pensar, escoltant-la— que admet que parla d'ella. Però no, adverteix Ramis abans de començar la novel·la: això no és una autobiografia. La noia és així: contradictòria, provocadora, desconcertant. Com la seva novel·la. Després d'haver-la llegida i disfrutada, crec que el fet que els records desordenats i tendríssims que s'hi expliquen s'ajustin o no a la veritat no té cap importància. Estic se-

gura que hi ha memòria i hi ha fantasia, hi ha confessió i hi ha fabulació. La literatura és això, no? Un sistema de miralls giratoris. "Vaig creure

que els Reis Mags existien durant un o dos hiverns, malgrat que havia vist que el meu avi fingia que llegia una carta en àrab. O potser vaig fer com ell, i vaig simular que encara hi creia durant tot aquell temps. La diferència és tan subtil que la memòria em traïria depenent del que jo, en aquesta reconstrucció, volgués sostenir." La lectura de *Tot allò que una tarda morí amb les bicicletes* m'ha deixat un regust àcid i dolç, salat i picant. I tot d'imatges mallorquines i el desig intens de tornar a l'illa. I unes ganes boges de plorar quan penso que aquest català que hi xerren, tan sonor, càlid i sucós, és amenaçat per una colla d'ignorants malintencionats. Potser si llegissin...

Sílvia
Soler

Vuits i nous Futbol

Manuel
Cuyàs

Com que aquesta setmana el Barça juga dues vegades amb el Madrid, Catalunya Ràdio ha impregnat la programació de color futbolístic. Dilluns vaig actuar a la tertúlia de *L'oracle*, que dirigeix Xavier Graset, i el convidat va ser en Jordi Mercader, el català més madridista de tots els catalans madridistes que conec, que no són gaires. L'amic Borja Sitjà també dorm de la mateixa jeia, però no ha arribat a publicar un llibre sobre la qüestió, com ha fet en Mercader. Quan en Graset em va dir que el programa aniria de futbol em vaig veure perdut. Hi ha gent que es pensa que si no m'interessa el futbol és per fer-me el rar,

o sigui, el savi. A mi no m'interessa el futbol per un malentès. Quan era un jove polititzat i ingenu em vaig creure al peu de la lletra que el futbol era un dormitori de consciències i compromisos, un joc que Franco havia creat per distreure'ns del recte camí d'accés al ple domini de la terra. Va resultar que els amics que em van inculcar aquestes coses veien el futbol d'amagat com d'amagat llegien Lenin. Ara, superada la clandestinitat, són més feliços que jo perquè tenen totes les programacions de les televisions a la seva disposició i, aquesta setmana, la de Catalunya Ràdio.

Un altre convidat era en

Lluís Racionero. D'entrada em vaig preguntar com lligarien en Mercader, que venia a parlar de futbol, i un filòsof que ha dirigit la Biblioteca Nacional. Van lligar perfectament perquè en Racionero es va destapar com algú que ho sap tot del Barça —que és el seu equip—, i també del

Madrid —que no ho és—. A l'hora dels anuncis, el pensador i bibliotecari, que ja té una edat, va fer dues tombarelles per terra per il·lustrar com un jugador que ara no recordo havia fet un gol, no la setmana passada, sinó en els remots anys cinquanta.

És cert que en Racionero és un filòsof poc convencional amb algunes portes obertes a una calculada frivolitat, però també ho és que el fet de parlar de futbol eixorix el més docte i posa cascavells a l'homena de conversa professional més encararada.

Estic segur que si un dia, filosofant per l'Acadèmia, a Plató i Aristòtil els hagués arribat una pilota perduda els dos peripatètics haurien abandonat un moment les idees innates i la metafísica, s'haurien arromangat la túnica i s'haurien posat a driblar. Qui diu Plató i Aristòtil diu Marx i Engels.